

LA PARÀBOLA DEL RIC INSENSAT

Benvolguts diocesans:

Una altra paràbola de Jesús que ens ajuda a comprendre el que significa ser una Església samaritana és la del ric insensat, que trobem en l'evangeli de sant Lluc (12, 16-21). Jesús adverteix als seus deixebles que han de guardar-se de tota classe de cobdícia "perquè la vida d'un no està assegurada pels seus béns" (12, 15). I els posa l'exemple de l'home ric, que va acumulant la collita i edificant graners cada vegada és grans per a tenir garantit el poder viure en el luxe. "Però Déu li va dir: neci! Aquesta mateixa nit et reclamaran l'ànima; les coses que vas preparar, per a qui seran?".

Jesús ens convida a reflexionar sobre on posem les nostres seguretats, en què donem suport a les nostres vides. L'home de la paràbola se sent segur amb els seus béns i creu que no corre cap risc, sense pensar que aquest mateix dia pot morir. Moltes persones construeixen la seva vida sobre fràgils fonaments com el tenir més, el plaer o el dominar sobre els altres. Al Papa Francesc li agrada recordar aquesta dita de la seva àvia: "la mortalla no té butxaques". Quan siguem cridats per Déu, no podem portar-nos res del que hàgim acumulat; només valdrà el que hàgim compartit.

Les riqueses no assegurin res. És més, qui se sent segur en elles, qui està molt satisfet de si mateix, no deixa espai per a Déu ni per a estimar als germans, ni per a gaudir de les coses importants de la vida.

Per això Jesús va dir feliços als pobres d'esperit, als homes que tenen un cor en el qual cap Déu (Mt 5, 3). La versió de Sant Lluc és més contundent, perquè no parla de pobres "d'esperit", sinó simplement de "pobres" (cf. Lc 6, 20), convidant-nos a viure una vida austera i a compartir la nostra vida amb els més necessitats, seguint l'exemple de Jesús que "sent ric es va fer pobre" (2 Cor 8, 9).

L'abundància de béns materials, el consum desenfrenat, el luxe, poden encadenar el nostre cor i apartar-lo del veritable tresor, que està en Déu. El ric de la paràbola resulta ser un insensat, perquè creu ser feliç acumulant béns, però en la pràctica ha renegat de Déu, no compta amb Ell. Aquest advertiment val per a nosaltres: "Els béns materials són necessaris per a la vida, però no han de ser la fi de la nostra existència, sinó un mitjà per a viure honestament, i compartir el que tenim amb els més necessitats" (Papa Francesc, Angelus, 1-8-2019).

Enfront de l'actitud del ric insensat, hem d'aprendre a buscar les coses que tenen veritable valor: la justícia, la solidaritat, l'acolliment, la fraternitat, la pau i, en fi, tot el que contribueix a la dignitat de l'home. L'amor entès així és font de veritable felicitat, mentre que la cobdícia només provoca conflictes i insatisfacció. A més, quan vivim així, en el lliurament i el servei als altres, llavors atreurem tresors en el cel (cf. Mat 6, 29) i som rics davant Déu, que és el que veritablement importa.